

انقلاب در درمان تومور مغزی با یک داروی جدید

پژوهشگران در مطالعه اخیرشان موفق به توسعه دارویی شده‌اند که می‌تواند انقلابی در درمان تومور مغزی ایجاد کند.

پژوهشگران در مطالعه اخیرشان موفق به توسعه دارویی شده‌اند که می‌تواند انقلابی در درمان تومور مغزی ایجاد کند.

به گزارش ایسنا و به نقل از دیلی میل، این دارو که ترکیبی از "آسپیرین مایع" (liquid aspirin)، "تری آستین" (triacetin) و "ساکارین" (saccharin) است سد دفاعی تومورها را می‌شکند تا تومورها را برای قرص‌های ایمونوتراپی قابل مشاهده سازد.

محققان نشان داده‌اند که داروی جدید می‌تواند از "سد خونی مغزی" نیز عبور کند. سد خونی مغزی مانعی است که تاکنون داروهای سرطانی را که وظیفه آنها حمله به تومورهای مغزی است از عمل بازمی‌داشت.

این مطالعه توسط دانشمندان دانشگاه پورتموث (University of Portsmouth) و "دانشگاه لیورپول" (University of Liverpool) انگلیس انجام شد.

دکتر "ریچارد هیل" (Richard Hill) نویسنده ارشد این مطالعه از دانشگاه پورتموث گفت: تولید داروی کاملاً جدید سال‌ها طول می‌کشد و هزینه بر است. ما در حال تلاش برای آزمایش تکنیک‌های جدید فرمول بندی هستیم تا بتوانیم هرچه سریع‌تر یک درمان جدید توسعه دهیم.

پژوهشگران این مطالعه که در مجله "Cancer Letters" منتشر شد بر این باورند که این داروی جدید که کد آن "IP186VB" است می‌تواند به توسعه درمان‌های قدرتمند جدید که در درمان دیگر سرطان‌ها نیز موثر هستند، منجر شود.

آزمایش پژوهشگران بر روی موش‌ها نشان داد که چگونه دو داروی موثر سرطان ریه با استفاده از "IP186VB" که در کنار آنها استفاده شد، بسیار مؤثر بودند.

این داروها قبلاً در معالجه سرطان مغز موفق نبودند، حتی اگر این دارو از طریق سد خونی مغزی شکسته شود، سریعاً تومورها تکامل یافته و در برابر آنها مقاوم می‌شوند. محققان اکنون در حال برنامه‌ریزی برای انجام اولین آزمایش انسانی این دارو هستند.

دانشمندان بر این باورند که بخشی از دلیل اینکه درمان جدید به این خوبی عمل می‌کند تا راه را برای سایر داروها هموار کند این است که توانایی تومورها در تکامل برای مقاوم بودن را از بین می‌برد.

این دارو، "پروستاگلاندین‌ها" اطراف تومورهای مغزی را از بین می‌برد و به دو مکانیسم دفاعی دیگر که توسط تومورها استفاده می‌شود حمله می‌کند.

پروستاگلاندین‌ها یکی از مهم‌ترین واسطه‌های شیمیایی در داخل بدن هستند که با تأثیر بر روی گیرنده‌های مختلف سلولی تأثیرات متنوع زیادی در بدن دارند. پروستاگلاندین‌ها مولکول‌های لیپیدی ۲۰ کربنه بوده و ساختاری شبیه کولسترول دارند.

محققان معتقدند که همین رویکرد ممکن است برای سایر سرطان‌ها از جمله سرطان پروستات، پستان و روده نیز مؤثر باشد.